

TANGO MET EEN BAXTER

Een tragikomedie in vijf fases

door

JORIS DIRCKX

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V.

Korte St. Annastraat 19 – 2000 ANTWERPEN

Tel: 0 33 66 44 00

E-mail: info@toneelfonds.be

Website: www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **TANGO MET EEN BAXTER** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **JORIS DIRCKX** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot D/2022/0220/025
ISBN 9789038516455

Copyright: © Toneelfonds J. Janssens bv

Internet: www.toneelfonds.be
E-mail: info@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij **TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen**

Telefoon 03 366 44 00

Website: www.toneelfonds.be

Email: rechten@toneelfonds.be

IBAN: BE37 3631 4081 3728 BIC: BBRUBEBB

Geen enkele andere instantie dan TONEELFONDS JANSSENS heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal 7 tekstboekjes bij de uitgever.
2. Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be.
Zie ook de brief, welke u bij aankoop van de scripts heeft ontvangen (tevens bewijs van aankoop tekstboekjes bij uitgever), of informeer ons via de mail/per post. Bij vragen kunt u bij ons informeren. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens. Eventueel extra voorstellingen dienen uiterlijk 1 dag voor de dag van de opvoering te worden aangegeven.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Aanvraag vergunning tot HER-opvoering(en):

1. Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be of via de mail/per post met uw gegevens naar Toneelfonds Janssens. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% boete worden verhoogd. Het tarief wordt met boete verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen vier weken voorafgaand aan de voorstelling. Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten NEDERLAND: I.B.V.A. HOLLAND BV, afd. Auteursrechten, Postbus 363, 1800 AJ Alkmaar Telefoon (072) 5112135 – info@ibva.nl. Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

PERSONAGES

(4 dames – 2 heren – Fig.)

DIRK WALSCHAERTS, ondernemer, CEO van een verzekeringsmaatschappij, spreekt keurig Nederlands.

JEAN VREDEMANS, terminale maar opgewekte arbeider, spreekt dialect.

HELGA, potige hoofdverpleegster.

JALINA JANKAJOVNA, dokter, jonge specialiste, spreekt Nederlands met zwaar "Pools" accent.

HELENA RIEMENSTAHL, professor, diensthoofd, vrouw van middelbare leeftijd.

LIZZY, dochter van Jean.

LOOPJONGEN/ MEISJE, Brengt levering/ Jonge logistiek medewerkster.

Eventuele dubbelrol - figuratie

DECOR

Ziekenhuiskamer met twee bedden, kort schuifgordijntje naast ieder bed, deur naar badkamer, deur naar gang. Aan de kant van Jean hangen enkele kindertekeningen. Verdere aankleding naar eigen inzicht en middelen.

FASE I

(Professor Riemenstahl komt op het podium in witte jas, met stethoscoop om. Staat met armen op de rug en benen licht gespreid, spreekt publiek toe. Deze introductie kan naar eigen keuze ingevoegd of weggelaten worden.)

RIEMENSTAHL: Als ik de diagnose moet geven, is de eerste reactie vaak ontkenning. Nadien worden veel mensen boos, op hun omgeving, op de wereld... Iemand moet de schuld hebben van wat hen overkomt. Dan volgt een poging om te onderhandelen, ze hopen hun situatie terug onder controle te krijgen. Daarna is depressie zelden te vermijden. Een aantal vinden langzaam ook de vijfde fase: berusting. En soms is er iemand die het geluk heeft Jean tegen te komen... *(af)*

(Dirk en Helga komen de kamer binnen, Jean ligt in bed en is met naaiwerk bezig. Dirk zit in rolstoel. Wankelt bij het rechtstaan.)

HELGA: Gaat het meneer Walschaerts? Zijn we wat draaiërig? Ga maar efkes op het bed zitten.

DIRK: Dank u mevrouw, geen probleem. Gewoon even duizelig bij het rechtstaan. Dat heeft iedereen wel eens hé.

HELGA: *(geeft arm en zet hem op het bed)* Zo, meneer Walschaerts, kleeft u maar uit, dan kom ik direct terug om uw infuuske te prikken. Uwe portefeuille kunt ge in de badkamer in het kluiske steken. Zie dat ge de code niet vergeet.

(Dirk zit er wat verweesd bij, probeert gordijntje dicht te trekken, maar dat gaat maar een meter ver. Drukt op bel. Helga komt terug binnen.)

DIRK: Mevrouw, is er geen omkleedruimte voorzien? De gordijn gaat maar dicht tot hier.

HELGA: Allez, allez, kom. We zijn allemaal hetzelfde geboren zenne meneer Walschaerts. We moeten wel efkes voort doen, want we zijn niet de enige patiënt hé.

(Helga gaat terug buiten. Dirk houdt operatiekleeftje omhoog, bekijft achterkant waar lintje ontbreekt. Begint zich helemaal uit te kleden en gaat naakt op rand van het bed zitten. Helga komt binnen.)

(gechoqueerd) Uw onderbroek moogt ge aanhouden hé meneer Walschaerts! Daar zijn we hier niet mee gediend hoor!

DIRK: Excuus... maar u had gezegd helemaal uitkleden dus ik dacht...

HELGA: Helemaal, zodat ik uwen infuus kan prikken en straks uw monitors kan hangen hé meneer, maar we moeten echt uw klokkenspel niet kunnen zien. Allez, maakt u wat deftig. Ik kom direct terug *(gaat hoofdschuddend buiten)* Mannen...

(Dirk doet zijn onderbroek terug aan, doet het operatiekleeftje aan en gaat op bed zitten.)

JEAN: Ja ja... bij ons Helga moet het allemaal juist zijn! Ik ben de Jean, aangename

kennismaking. (*probeert Dirk te zien achter zijn gordijntje.*)

DIRK: (*trekt gordijntje wat weg*) Euh... ja... aangenaam. (*staat recht*) Walschaerts is de naam.

JEAN: Steekt misschien eerst uwe porteful wel weg, want ge zou den eerste niet zijn waarvan iets gepikt wordt.

DIRK: Het poetspersoneel?

JEAN: Nee, nee meneer Walschaerts, dat zijn allemaal 'k weet niet hoe sympathieke meiskes. Neen, nee, maar van die gasten die 's nachts door de gang komen, dat is het probleem. Tegenwoordig is er nog maar één nachtzuster voor heel den dienst, en die gasten weten dat hé. Maar hier valt het nog mee zenne. Ik heb al op ander diensten gelegen waar ze voor de nacht nog maar één zuster voor drie verdiepingen hebben.

(*Helga komt terug binnen.*)

HELGA: Allez, we zullen eens rap zien. Gaat op bed zitten dat ge hier seffens niet van uwe sus draait, en dan zal ik u efkes prikken. Rechts of links?

DIRK: Oh... wat u het makkelijkst vindt mevrouw. Het is toch maar voor even hé.

HELGA: Ik ben niet degene die hier weken met een infuus moet liggen hé meneer Walschaerts, dus kiest maar. Met welke arm schrijft ge?

DIRK: Ik heu... ik ben eigenlijk linkshandig, maar ik schrijf wel rechts.

HELGA: Allez, het zal dus niet veel verschil maken. (*neemt arm, bindt af.*) Efkes een goeie vuist maken. Pas op, een prikske. Voilà zie, 't is al voorbij. We hangen daar al een beetje zout water aan, en als den dokter geweest is, dan komt er een zakske met uw medicijn. Den dokter komt direct, als ge nog iets nodig hebt, kunt ge hier op het rood knoppeke duwen, maar alleen als het nodig is hé.

(*Helga stapt gehaast buiten. Dirk zit voor zich uit te staren op het bed.*)

JEAN: En meneer Walschaerts, gij hebt het ook zitten?

DIRK: Het deed even pijn, maar nu voel ik er al niets meer van, dank u.

JEAN: Bij mij is het begonnen in de lever, maar ik heb nu al overal metastations.

DIRK: Metastases?

JEAN: Awel ja, dat zegt dokter Jalina ook. Maar ik heb enorme chance hé.

DIRK: Leverkanker... En dat noemt u chance?

JEAN: Normaal had ik twee jaar geleden al moeten dood zijn, maar de professor heeft toen iets nieuw geprobeerd, en ik reageer daar héél goed op. Ik ben nog pas zes maanden thuis geweest, en echt heel goed. Allez, ge moet wat oppassen wat ge eet en zo natuurlijk. En genen alcohol hé! Wat wilt ge, als uwe lever voor driekwart weg is. (*beetje confidentieel*) Zonder dat ons Lizzy het weet durf ik pertang toch nog wel eens een pintje drinken zenne. 't Is niet dat ik mij zorgen moet maken dat ik anders geen honderd jaar ga worden hé (*lacht*). Zeg en heu... waar zit het bij U?

DIRK: Oh, een vlekje op de scan van de hersenen.

JEAN: In de kop... oei, dat is lastig hé. Ik heb hier nog eens samen gelegen met zo iemand. Op den duur wist die niet meer of dat Helga aan zijn bed stond of zijn eigen dochter.

DIRK: Oh, maar maak u over mijn geen zorgen hoor. Ik vermoed eerder een behandeling uit voorzorg, verder is er niets aan de hand.

JEAN: Allez, 'k hoop voor u dat ge rap ga weg kunnen.

DIRK: Jaja, het werk laat niet op zich wachten (*werkt voort op computer*). Hoe sneller ik weg kan, hoe liever.

JEAN: Da's na pertang ook niet helemaal waar sè, meneer Walschaerts. Dertig jaar geleden met mijnen appendecit, dan mocht ge veertien dagen blijven tot dat ge tenminste terug wat voor uw eigen kon zorgen. Nu zetten ze u na drie dagen al buiten, en vanaf den tweeden dag moete zien dat ge uw eigen kunt wassen terwijl dat ge nog niet op uw benen kunt staan. Of voor ne kleine te krijgen! Mijn Kattie die mocht nog zes dagen blijven in 't moederhuis hé, dat ze tenminste eerst zelf wat kon bekomen voordat ze voor nen baby moest gaan zorgen. Nu moeten die moederkes na drie dagen al naar huis.

DIRK: Mmm... rendabiliteitsverbetering veronderstel ik. Het is inderdaad belangrijk om processen een keer tegen het licht te houden, daar valt vaak veel te rationaliseren.

JEAN: Het is allemaal niet meer te betalen naar het schijnt. Ge vraagt u af hoe dat da komt hé. Iedereen heeft altijd maar meer, en toch is het geld op... Hier op den dienst is dat natuurlijk niet zenne, wij hebben geluk. Omdat dat hier allemaal zwaar gevallen zijn hé, dan moogt ge blijven zolang dat het nodig is.

(Jalina komt binnen)

JALINA: Goed dag meniere Walschaerts. Doktor Jankajovna. (*geeft hand*)

DIRK: Excuus dokter, dat moet een vergissing zijn. Ik ben patiënt bij professor Riemenstahl, het hoofd oncologie.

JALINA: Ja, zie in uwe dossier, juste. Professor kome zeiker nog langs in lope van de maand, maar ikke oe begeleid voor begandelink.

DIRK: Oké, no problem doctor. Nice to see that the professor has enrolled international residents in his team. I take it you are here as part of a European exchange program? Your Dutch is coming along great, congratulations.

JALINA: (*staat Dirk onbegrijpend aan te kijken*) Euh... veursta ni zo goe... mane Vlaams is beiter dan mane English.

DIRK: Ah bon...

JALINA: Efkes ziene. (*bladert in dossier, kijkt bedenkelijk*) Ja...ja... juste, ja.... Oké... (*zucht, krabt in haar*) Misschien efkes roestig zetten. Dirk. Al lang stoernis van eivenwichten gehad? Gine verlies van smak? Doebbel beilde zien?

DIRK: Niet veel meer dan iemand anders denk ik. Misschien eens een kleine vertigo, maar ja: de bloeddruk waarschijnlijk.

JALINA: Mmm... ja... En draaienissen mier gekregen in laatste weiken? Soemse moment van verlis van bewoestezijn?

DIRK: Ik heb van kleins af aan wel gehad als ik de griep had of zo dat ik wel eens kon flauw vallen. En ja, dat is even geleden ook eens gebeurd op het werk. Toen heeft men voor de zekerheid een keertje een routinecheck gedaan. En dan is er inderdaad een klein gezwelletje in de hersenen vastgesteld. Maar enfin, niets om zorgen over te maken.

JALINA: lele goeie manier van denke, Dirk. We zeiker probeire best van te make.

Kunt ge efkes zoe stappen tot deur en toeroeg?

(Dirk probeert enkele stappen te zetten, maar zwijmelt. Jalina helpt hem meteen terug op bed.)

JALINA: Zo, is goed, is goed. Roestige blijven zitten.

DIRK: Zoals ik al zei, bij het recht komen hé. Mijn bloeddruk is voor de rest nochtans prima in orde hoor. Vorig jaar deed ik nog een inspanningscardio: bijna 350 Watt! Perfecte conditie dus. En ik let bijzonder op mijn voeding: weinig koolhydraten, iedere dag flinke dosis superfood, de nodige antioxidantia, zuinig met de alcohol en steeds minder vlees. Maar ik begrijp dat natuurlijk. Jullie moeten jullie ook indekken, dus beter wat te voorzichtig. Daarom ben ik ook akkoord gegaan om even tot hier te gekomen.

JALINA: Zuster kome seffens oem oewe infoes aankoppelen, en morgen beginnen directe met bestralingen. Gaat bitje zware zijn, maar in geval as deze éle belangrijk dat direct alle middelen inzetten.

DIRK: De korte pijn, dokter, geen probleem. In het management vind ik dat ook altijd de beste aanpak.

JALINA: Daa, daa... zo hore ik graag. Veile soeksès, meniere Oealschaertz. Zie oe morgen terug. As op zeiker moment niet meer zou gaan, mag altijd verpleiging vragen dat mij roepen.

DIRK: Dank u, dokter, dat is vriendelijk, maar dat zeker wel niet nodig zijn zeker.

(Jalina gaat buiten. Dirk gaat op het bed zitten, Jean komt tot bij hem gesloft.)

JEAN: Jalina dat is echt wel een goei. Drie maand geleden is ze moeder geworden. Ge had ze moeten zien blinken! Toen as die pas was overgekomen heeft die nog gewerkt als kuisvrouw, omdat ze in Brussel haar papieren hadden verloren gedaan. Maar ze kent goe hare stiel zenne!

DIRK: Is dat meisje al specialist? Dat ziet er nog een snotneus uit. Enfin, gelukkig dat Professor Riemenstahl straks langs komt.

JEAN: Oh, maar de professor komt hier maar ne keer in de week, die gaat ge vandaag niet zien. Ge snapt dat ook hé, da mens moet heel veel naar congressen en zo. Nee nee, met ons Jalina gaat ge content zijn, die kent haar vak.

DIRK: Wees gerust Jean. Dokter Riemenstahl zal zeker bij mij langskomen. Ik ben patiënt in haar privé praktijk. Maar ik begrijp het wel natuurlijk: bij mij gaat het eerder om een routinebehandeling. Dan is het inderdaad belangrijker dat de professor haar tijd eerst besteedt aan de zware gevallen.

JEAN: In de privé? Amai... Na denk ik wel niet dat de professor daar hier een verschil tussen maakt. Allez, niet voor de behandeling bedoel ik, voor de centen is dat natuurlijk wel anders. En het gasthuis ook natuurlijk. Als ge binnen komt en ze vragen of dat ge alleen of met twee wilt liggen, dan moet ge zo tekenen of dat ge akkoord zijt met opleg, maar ge moogt niet van op voorhand weten hoeveel het just gaat zijn. Op zo'n moment staat uwe kop daar ook niet naar hé.

DIRK: Veel keuze was er helaas niet te maken. Dit was het enige vrije bed.

JEAN: Goei keus meneer Walschaerts. Ik lig zelf ook altijd veel liever op de zaal. Ge leert nog eens iemand kennen. Niet alle mensen zijn even gemakkelijk natuurlijk, maar dat moet ge er bij pakken hé. 't Zijn ook zieke mensen natuurlijk. Ge zijt dan zelf ook nooit op uw beste. Zeg, meneer Walschaerts, als ik nu eens ne goeie raad mag geven hé. Best dat ge het achterste stuk van uw bed van de

nacht ook wat naar boven laat staan, dat help meestal wat tegen de misselijkheid.

DIRK: Dank u, Jean, maar ik voel me niet misselijk hoor.

JEAN: (*lacht*) Nee, nee, dat zal nog niet, ons Helga is nog niet langs geweest met hare cocktail hé.

DIRK: Als u het niet erg vindt, zou ik graag nog een beetje willen werken (*neemt aktentas en neemt er dossier uit*). Gewoon absurd hé. Het bedrijf betaalt zich jaren blauw aan een top klasse hospitalisatie, en als het dan zover is, kom je op de zaal terecht. De eenpersoonskamers zijn allemaal bezet met covidpatiënten heet dat dan. Maar de premie blijft ondertussen wel dezelfde. (*begint te lezen in dossier*)

JEAN: Ja, verzekeringen, ge moet mij er niet van spreken. Allez, ik en ons Kattie hebben dat nooit gehad zenne. Als ge dat zelf moet betalen, dan komt het er toch maar weeral bij. Op de zaal kan het soms een beetje druk zijn, maar als ge geluk hebt en ge krijgt een kamer met twee, dan zijt ge gesteld. Ik vind dat plezant om een klappeke te hebben. Dat doet den tijd wat passeren hé. En als het slecht gaat, kunt ge mekaar ook al eens helpen. Want de meiskes hebben het zo al druk genoeg. Pas op: als ge ze echt nodig hebt dan komen ze zenne. Maar ge zijt wel best dat Helga er zelf is. Niet dat die jonge meiskes hun best niet doen hé, maar ja, ze moeten zij ook nog veel leren. Alleen dat roske, die Debbie, dat is ook wel eentje dat echt van aanpakken weet. Als ik moet geprikt worden, dan let ik altijd op of die er is, of Helga zelf natuurlijk. Dan hebt ge tenminste genen blauwen arm van hier tot ginder. Ge zou dat pertang niet denken hé, met zone naam: Debbie.

DIRK: (*In zichzelf*) Verdorie toch... Dat heet dan directiesecretaresse... weeral twee typfouten. Tegenwoordig kan je beter alles zelf doen.

JEAN: Zeg en wat doet gij om aan de kost te komen, meneer Walschaerts?

DIRK: CEO van de KBA verzekeringsgroep, Benelux branche.

JEAN: CEO... Amai jong... dat trekt goe waarschijnlijk?

DIRK: Daar moet je ook weer niet te veel van voorstellen hoor. Het is niet zoals eigen firma's runnen waar je wat ruimte hebt voor fiscale vindingrijkheid. Je bent gewoon in loondienst. Dan betaal je je blauw aan belastingen. Zelfs na inbreng van alle onkosten heb ik vorig jaar nog 250.000 Euro kunnen ophoesten. Alleen al op mijn loon hoor! Kan je je voorstellen? Dat is toch voorbij alle grenzen van de redelijkheid!

JEAN: Ja.... da's nu wel waar.... 250... dat is nu eens echt voorbij al de grenzen van de redelijkheid... Mij zochten ze op gegeven moment ook ploegbaas te maken, maar ik heb dat toen niet gedaan. Weet ge, ge hebt dan natuurlijk wat meer over op 't eind van de maand, maar ik had altijd schrik dat ge er dan zo niet meer bij zou horen. Snapt ge wat ik bedoel? En ik denk altijd: als ge zelf het goei voorbeeld geeft, dan doen de ander hun job vanzelf goed, ge moet daar echt genen baas voor zijn.

DIRK: Ik hoor het Jean, je bent een echte optimist. Als het echt zo zou werken... dat zou zeker plezierig zijn.

JEAN: Maar dat werkt ook zo, meneer Walschaerts. Ziet hier maar met Helga. Ik weet dat wel, op 't eerste gezicht is dat wat nen dragonder, maar ze staat wel altijd klaar voor haar patiënten als het nodig is, en zo is dat hier op heel den dienst. Ik

heb al op ander diensten gelegen zenne, met een hoofdzuster die om vijf uur altijd dringend naar huis moest. Als dan de kat van huis was, dansten de muizen op tafel.

DIRK: Een stevig functioneringsgesprek zou ik dan zeggen, en zo nodig een remediëringscontract met concrete prestatiedoelstellingen.

JEAN: Maar meneer Walschaerts toch... dat haalt allemaal niks uit. Nee nee, als ge het goei voorbeeld geeft, en ge geeft de mensen af en toe eens een kloppeke op hun schouder, dan komt de rest wel vanzelfst.

DIRK: (*lacht*) Ik zal het onthouden Jean. Wie weet, een baanbrekende nieuwe managementtechniek! ... Wanneer wordt het eten hier meestal geserveerd?

JEAN: Dat moet alle minuten gaan zijn...

(*op dat moment komt een meisje met plateaus binnen.*)

JEAN: (*tegen meisje*) Ah voilà, als ge over de duvel spreekt!

(*Meisje kijkt verwonderd.*)

(*tegen meisje*) Den duvel... The devil... No no, that is just a way of saying... heu... Thank you, mercikes! (*Steekt duimen op.*)

MEISJE: (*traag, met moeite articulerend*) Alstoeblieve, mineir, eite oe smikkalaak. (*gaat terug buiten*)

JEAN: Ja, ge weet dikwijls niet welke taal dat ze spreken hé. Gelukkig verstaan de meeste verpleegsters hier wel een beetje Vlaams. Ik heb al op ander diensten gelegen!

DIRK: Buitenlandse werkkrachten aantrekken kan inderdaad heel positief werken op de exploitatiekost. Maar integratie is essentieel, daarin hebt u zeker gelijk, en zeker in een omgeving als deze. Ik zou toch opteren voor een verplichte voorafgaandelijke inburgeringscursus.

JEAN: Als die mensen naar hier komen, beginnen de rekeningen voor hun ook direct te lopen hé meneer Walschaerts. Als ge dan eerst moet beginnen met nen tijd naar 't school te gaan... niet zo gemakkelijk denk ik. Maar, de taal, dat is heel belangrijk, dat is echt waar. Toen dat ik vroeger met ons Kattie nog ieder jaar naar Benidorm ging, dan ben ik avondschool Spaans gaan volgen. Weinig mensen doen dat hé. En pas op, ge hebt dat daar nie echt nodig zenne. Dat zit daar toch vol met Vlamingen en Hollanders. Maar weet ge meneer Walschaerts, ik vind dat een beetje respect tonen voor de mensen. En ge kon dan ook eens wat verder van de kust gaan en ergens in een dorpke bij de gewoon mensen gaan eten. En daar spreken die dus woord Engels of Frans hé. Dat is natuurlijk ook niet gemakkelijk voor die mensen zenne. Dat Spaans dat is toch wel heel anders. Allez, seg, "buen provecho"! Ne cerveza zal voor nen andere keer zijn.

(*Dirk opent de verpakking van het eten en kijkt beteuterd. Tilt potje confituur op.*)

DIRK: Is dat alles? Is er hier geen volkorenbrood?

JEAN: Normaal is het wit, ik heb dat zelf liever, lichter voor de maag hé. Maar ge kunt ook bruin vragen zenne, maar dat moet ge wel 's morgens speciaal zeggen. Ja, ze kunnen zij ook niet voor iedereen ne speciale plateau gaan maken hé.

DIRK: Mmm... ik ga dan toch maar even iets bestellen. (*neemt telefoon en belt*) Ja, met Walschaerts hier. Ik wil graag de selectie van de maand bestellen, doe maar met noten-rozijnenbrood. En Normandische boter graag, licht gezouten. Om te

laten leveren, universitair ziekenhuis blok C, eerste verdieping, kamer... heu...

JEAN: Dertien. Kamer dertien. Gij zijt B.

DIRK: Kamer 13B. Jaja, in het Universitair Ziekenhuis, blok C, eerste verdieping. Walschaerts. Zet maar gewoon om het account, maar kan u wel zorgen voor spoedbestelling?... Nee nee, dat is geen probleem, verreken maar op het account... Ja dank u, tot zo meteen.

JEAN: Allez, 't is te hopen dat ze het vinden. 't Is hier is dat met van die routes, dat werkt wel goe vind ik. Ik heb al op ander diensten gelegen, amai... daar had ge bijna ne GPS nodig om de weg naar uw kamer terug te vinden.

(Helga komt binnen)

HELGA: Ziezo meneer Walschaerts, we zullen ons infuuske eens aankoppelen. Den dokter wil absoluut dat we vanavond nog beginnen. Morgen vroeg gaat ge dan ook ineens voor nog een fotoke van uw hoofd, en nadien gaan ze dan direct al ne keer stralen. Maar daar voelt ge niks van hoor. Dat wordt een beetje warm maar daar moet ge u niks van aantrekken. Gewoon efkes goed stil liggen, en dan is dat voorbij voor ge het weet. *(sluit baxter aan.)* Ik ga hem zo zetten om te beginnen, en dan zetten we seffens nog wat bij.

DIRK: Het is oké als ik daar mee rondloop mevrouw?

HELGA: Ge kunt gerust efkes naar toilet gaan, maar voor de rest blijven we maar beter wat rusten in ons bed. Het zal morgen vroeg dag zijn. En als er iets is, moogt ge altijd bellen. Allez dan, smakelijk. *(ziet plateau)* Oei, hebben ze u een volle plateau gebracht? Enfin, ge moet dat zeker niet allemaal opeten natuurlijk. *(tegen Jean)* Met u alles in orde Jean? Niet te veel pijn? Ge weet, ge moogt altijd iets bij vragen hé?

JEAN: Nee nee, zuster, geen klachten. We mogen weeral gaan eten zie.

HELGA: Ik zal de deur laten tegen staan. Ah ja, meneer Walschaerts, het groot licht is aan de deur, als ge nog wat wilt lezen dan kunt ge het lampje boven uw bed aansteken, en we hebben een nieuw computersysteem zodat ge van op uw afstandsbediening ook de programma's op TV kunt kiezen, maar het geluid werkt wel nog niet. Een goeie nacht dan nog, en veel succes morgen.

DIRK: Dank u, mevrouw, geen probleem.

(Helga gaat buiten)

JEAN: Ja ja, hier hebben ze 46 posten op den tv en een scherm aan ieder bed hé. Het staat wel wat ver af om goed te kunnen zien, maar ge kunt uw eigen programma kiezen, dat is fantastisch hé. Ik heb al op diensten gelegen met vier op een kamer, en als dan den éne blokken wilt zien en den andere naar de VTM, dan is dat niet altijd gemakkelijk zenne. Allez, voor mij maakt dat nu niet veel, ik zien alles wel graag, maar er zijn mensen die echt graag iets willen volgen. En de bezoeken zijn hier ook goed hé: ledere dag van één tot vier en dan al terug vanaf zes uur. Vanavond komt er nu wel niemand bij mij. 'k Had het hun speciaal gevraagd omdat ik wist dat er een nieuw geval ging komen, dan is het toch altijd beter wat rustiger hé. Morgen kan uw vrouwke al eens komen zien hoe dat het gaat met u. Komt ze in de namiddag, of moet ze gaan werken?

DIRK: Ik verwacht niet meteen bezoek. Mijn echtgenote en ik nemen even een time-out.

JEAN: Oei... ja... dat kan ook al is gebeuren... 't Is allemaal niet gemakkelijk

tegenwoordig, met al de stress van 't werk en zo. Genoeg koppels die uiteen gaan.

DIRK: Oh, maar we zijn helemaal niet uiteen hoor. Het leek ons alleen beter om even een beetje afstand te nemen, de zaken eens op een rijtje te zetten en zo.

JEAN: Allez, da's al een geluk dan. Zolang dat er geen derde partij is, dan valt het allemaal wel mee, als ge begrijpt wat ik bedoel.

DIRK: Zelfs met een derde partij kunnen zo'n zaken best van voorbijgaande aard zijn. Doet me er trouwens aan denken dat ik nog even met haar ging bellen. Als het u niet stoort?

JEAN: Nee, meneer Walschaerts, doe gerust, op mij moet ge niet letten, geen enkel probleem.

DIRK: *(telefoneert)* Ah, Mariska, ik ben het. Gewoon maar om te zeggen dat je me een paar dagen niet zal kunnen bereiken op kantoor. Nee nee, ik ben in België maar ik moest even langs het ziekenhuis. Je kent dat: jaarlijkse check-up en zo. Als ik terug ben zullen we even praten... Ja... Ja... maar... Ik zie daar zelf weinig problemen in hoor... Ja... maar... Het is nooit te laat om te praten hé. Ik kom zelf wel even langs dan.... Ok, enfin, we zullen wel zien, ik bel je, en dan bespreken we dat wel. *(kijkt beetje verwonderd naar telefoon, Mariska heeft ingelegd, tegen Jean):* 't Ja... vrouwen... Op gegeven leeftijd komt dan ineens de onzekerheid, willen ze dat overcompenseren. Ze heeft even wat ruimte nodig denk ik. Hoe de hormonen soms parten kunnen spelen. Gelukkig waait zoiets even vlug over als het gekomen is.

JEAN: Mijn Kattie was dien tijd van de maand ook niet altijd op haar best moet ik toegeven.

DIRK: Voilà... Gelukkig dat ik wellicht maar even hier moet zijn. u komt al langer hier?

JEAN: Met komen en gaan zal dat nu toch tegen de drie jaar zijn denk ik. Pas op: ik ben al verschillende keren lang terug naar huis kunnen gaan hé. En dan echt goe geweest... En voor u morgen direct al een fotoke? En zelfs al direct met de straler ook. Dat is goed hé zeg. Dat is een enorm voordeel als ge al binnen zijt natuurlijk. Als ge anders moet komen voor een onderzoek, dan moet ge zien dat ge zijt aangemeld een half uur voor uw afspraak, en dan is het dikwijls nog een uur of drie wachten.

DIRK: Dat is toch allemaal schandalig.

JEAN: Ze kunnen zij dat ook allemaal niet zo just weten hé meneer Walschaerts. Dikwijls als er dringende gevallen tussenkomen of zo. Maar het is zeker beter als ge al binnen zijt, daar hebben we weeral geluk. Dan komen ze u gewoon halen als het zover is. Ze zijn mij pertang al wel eens ne keer vergeten terug te brengen. De logistieke dacht dat de verpleging ging komen, en de verpleging dacht dat de logistieke al geweest was. Ja, toen ik heb ik daar wel nen dag in die wachtkamer gezeten. Dan ziet ge nogal wat sukkelaars passeren zenne. Dan voelt ge uw eigen al direct een stuk beter.

DIRK: Hier is blijkbaar nog wat werk aan de winkel op gebied van stroomlijning en organisatie. Er zit nochtans volk genoeg in al die koffiekamertjes. Toen ik aankwam stonden ze wel met vier aan het kletsen bij de ingang.

JEAN: De vrijwilligers, dat zijn echt sympathieke mensen. Goed dat die er zijn, want den eerste keer dat ik mijne pas moest scannen, amai. 'k Had per ongeluk op Arabisch gedrukt voor den uitleg, en dan kon ik niet meer lezen hoe dat ik terug

moest gaan. Tegenwoordig heb ik een klantenkaart natuurlijk, dan gaat dat allemaal direct, en dan weet die machine van zijn eigen welke taal dat ge spreekt. Die zegt zelfs Jean tegen mij als hem goeindag zegt. Zegt die tegen u ook meneer Walschaerts? Toch wel knap wat dat ze allemaal uitvinden.

JEAN: Alleen dat met die plakkerkes hé. Ge denkt dan dat ge in orde zijt en ge gaat daar zitten wachten, maar dan had ge dat toch nog eens opnieuw onder de scanner moeten houden. In het begin heb ik zo eens zes uur in een wachtkamer gezeten. Dan hoort ge nogal eens verhalen zenne.

(Op dat moment komt de bestelservice binnen.)

LOOPJONGEN: Bourgondische kaasschotel met noten-rozijnenbrood voor Walschaerts?

DIRK: Dat is hier, dank u. Verdorie... Mijn portefeuille steekt al weg. Zeg tegen Jean-Louis dat ze tien euro fooi mogen aanrekenen op de account.

LOOPJONGEN: Dank u meneer! *(gaat weg)*

JEAN: Oei, amai meneert Walschaerts... dat ziet er... heu... veel uit.

DIRK: Kan ik u iets aanbieden? Er is Délice de Bourgogne bij, een paar hardere abdijkazen, of liever een blue? Jean-louis doet zijn eigen affinage.

JEAN: Neen, nee, meneer Walschaerts, dank u. 't Is alsof dat ik het gehad heb. Gewoon ne witten boterham met confituur voor mij 's avonds.

DIRK: Je weet niet wat je mist hoor Jean. Als je nog van gedacht verandert weet het dan te zeggen. Er is meer dan genoeg. Misschien een stukje brie? Dat is wat minder uitgesproken van smaak? Hij is juist a point.

JEAN: Echt niet meneer Walschaerts, dank u. Het ziet er heel lekker uit, maar 's avonds moet ik wat oppassen. Misschien zelfs best dat ge zelf ook een beetje voorzichtig zijt, want Helga haar cocktails doen ne mens niet altijd echt goed.

DIRK: Ah ja. Je bedoelt wat misselijkheid. Gelukkig heb ik daar zelden last van. En voor mij is het toch eerder een preventieve behandeling, dus dat zal wellicht best meevallen.

JEAN: Da's de spirit meneer Walschaerts! Jalina zegt altijd: de medicijnen da's maar de helft van 't verhaal, de rest moet ge zelf doen. Da's daarmee dat ik er nog altijd ben hé. Allez, laat het u nog maar ne keer smaken.

(Dirk begint smakelijk te eten. Jean kijkt tv.)

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 bestellen@toneelfonds.be

 03 3664400

**TONEEL
FONDS** **ANSSSENS**
Voor de juiste keuze